

1

Kadonnut etsivä

Elsa soitti ovikelloa. Ei vastausta. Hän soitti uudestaan. Ei vielääkään vastausta. Asunnosta ei kuulunut hiiskahdustakaan.

Elsa kurkisti postiluukusta sisään. Väliovi oli kiinni, kynnyksellä lepäsi mainosnippu.

Viereisen asunnon ovi rapsahti auki.

– Etsitkö sinä sitä poikaa?

Elsa kääntyi. Harmaapäinen mummo kurkisti ovesta myötätuntoisen näköisenä.

– Elmeriä, joo, Elsa vahvisti. – Tiedätkö sinä, mihin Elmeri on mennyt? Ylihuomenna alkaa jo koulu.

– He muuttivat pois alkuviikosta, mummo sanoi.

– Koko perhekö?

– Niin.

– Mutta nimi on vielä ovesa, Elsa huomautti. – Eikä Elmeri ole kertonut minulle mitään.

– Sellaista sattuu, mummo sanoi.

– Minultakin lähti aikoinaan ukko viemään roskapussia, eikä ole takaisin kuulunut. En kyllä huolisikaan sitä enää. Maistuuko viinimarjamehu?

Hämmennyksissään Elsa nyökkäsi ja seurasi mummoa naapuriasunnon keittiöön. Mummo otti jääkaapista kirkaanpunaisen pullon, kaatoi siitä mehua lasiin ja hanasta kylmää vettä päälle.

– Kiitos, Elsa sanoi ja alkoi juoda seisaaltaan.

– Istu pöytään, mummo kehotti.

– Otatko keksiä?

Elsa istuutui, mutta pudisti päätään keksille.

– Ei nyt tee mieli syödä mitään.

Mummo nyökkäsi ja pani mehupullon takaisin jääkaappiin.

– Ei minunkaan tehnyt silloin, kun Arvid lähti. Moneen päivään en syönyt mitään. Sitten aloin syödä suruuni, mutta ei sekään ollut ihan viisasta.

– Eikö Arvidkaan ilmoittanut mitään etukäteen? Elsa kysyi.



– Ei, mummo sanoi ja istuutui Elsaa vastapäätä. – Muutaman viikon päästä tuli kortti Kanarialta.

– Arvidiltako? Elsa arvasi.

– Niin.

– Lukiko siinä mitään?

– ”Täällä paistaa aurinko. Miten siellä? Entinen miehesi Arvid”.

– Niinkö luki?

– Niin. Osoitetta ei ollut, mutta en minä kyllä olisi vastannutkaan.

– Ymmärrän, Elsa sanoi.

Mummo lohdutti:

– Ehkä Elmerikin lähettää sinulle kortin. Tai tekstiviestin, nykyaikana.

– Mutta en minä halua korttia enkä tekstiviestiä, Elsa sanoi. – Minulla on ikävä Elmeriä.

– Ehkä Elmerilläkin on ikävä sinua.

– Miksei se sitten kertonut, että he muuttavat?

– Koska sinä näit Elmerin viimeksi?

– Pari viikkoa sitten, heinäkuussa. Me

käytiin perheen kanssa Barcelonassa. Eilen tultiin takaisin.

– Ettekö te viestineet koko aikana keskenänne?

– Elmeri on huono viestimään. Se unohtuu helposti lukemaan kirjoja.

– Ehkä niin on käynyt nytkin, mummo arveli.

– Minä kyllä lähettelin kuvia Barcelonasta ja kerroin, mitä kaikkea on nähty ja missä käyty. Elmeri ei vastannut edes peukulla.

– Ehkä Elmeriltä on puhelin rikki.

– Ehkä ja ehkä! Elsa hermostui. – Kiitti mehusta!

Elsa nousi ja pujahti rappukäytävään, juoksi portaat alas ja lähti polkemaan kotiin.

Maisema sumeni silmissä. Silmät vuotivat.

Aurinko paistoi, mutta Elsa ei huomannut sen lämpöä. Hän istui kotipihassaan kaivon kannella ja katsoi piharakennuksen kuistin kaiteeseen naulattua kylttiä: